

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Harald og Ansgar. Rim-Blade af Danmarks Kirke-Bog til Jubel-Aaret

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 16. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_436A-txt-shoot-idm1181.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Der var en Keiser, kiæk og bold
Han foer om Land med Herre-Skjold,
Han vandt saamangen Seier klar,
At Prisen han for alle bar!
I Spaniland, ved Ronceval,
Han Blaamænd slog i Tusind-Tal,
Og mangen vældig Hedning-Hær
Ved Bloksbjerg segned for hans Sværd!
Hvert Land, fra *Elbens* Mund til *Rom*,
Var underlagt hans Herredom,
Og, om end haard i Storm og Strid,
I Fred var han dog mild og blid!
Han gjorde Vei i vildsom Ørk,
Og tændte Lys i Hedning-Mørk;
Saa, naar han hjem fra Striden foer,
Opvoxde Kirker i hans Spor!
Han undte hver Mand Ret og Skiel,
Og boglig Konst han fremmed vel,
Ja, for at lære selv sin Bog,
Paa Thronen blev han Skole-Pog!
Carolus Magnus var det Navn,
Han længe bar til Folke-Gavn;
17Det Navn i Bog kan ei døe hen,
Mens *Tydskland* haver Præst og Pen!
Jeg mindes grandt, som fra i Gaar,
Den Herre end fra Dreng-Aar;
Jeg saae ham i hans Keiser-Pragt,
Og tænkte: han har Guddoms-Magt,
Jeg saae hans Glands, men ei hans Støv,
Jeg saae hans Vext, men ei hans Løv,
Og sagde: det er vundet Spil,
Ham Riget hør med Æren til!
Dog snart det over Lande lød:
Carolus Magnus, han er død,
Han straaled nys af Sølv og Guld,
Nu ligger bleg han under Muld;
Af Rigerne, dem Gud ham gav,
Har Alt i Alt han kun en Grav,
Den seierrige Helt i Slag,
Gud naade ham paa Domme-Dag!
Det gaaer saa daglig til paa Jord:
Een sønderknuses af det Ord,
Der farer tusind Gange Ti,
Kun som et Munds-Veir, let forbi!
Mig var det Ord et Torden-Slag,
Og for mit Øre, Nat og Dag,
Det brused som en Klippe-Elv:
Græd ei for mig, græd for dig selv!
Gik med den stolte Eeg det saa,
Hvor vil det da med Sivet gaae!
Fuldsært jeg drømde da, en Nat,
18At, som jeg laae, jeg døde brat,
Men fik et Legem nyt igien,
Og vandred med to store Mænd,
Mig tykdes, under Martyr-Krands,
Jeg saae Sanct *Peder* og Sanct *Hans*!
Alt efter Himmelboers Skik,
Vi svæved heller end vi gik,
Og Stien, hvor man snubled ei,
Var lys, som Himlens Melke-Vei!
Med Eet blev Stien dog fuldmørk,
Og Alt omkring os ligt en Ørk,
Alt som naar Himlen, klar og feir,
Mon sortne brat i Torden-Veir!
Ei kunde Haand jeg for mig see,
Og ene stod jeg Dage tre,

Som tykdes mig vel *tusind Aar*,
Saa længdes Dag i Skiærsild haard,
Hvor Mulmet om mig sammenslog,
Og neppelig jeg Aande drog!
Derpaa igjen, med dobbelt Glands,
Jeg saae Sanct *Peder* og Sanct *Hans*,
Og glade, som hvem Gud er med,
End fortere vi kom afsted,
I Lignelse, fra By til By,
Men dog, som det var over Sky,
Thi hvor vi skimted Folk i Flok,
Det var alt som en Stjerne-Skok,
I Folke-Ham, med Lovsangs-Røst,
Der neiede for Soel i Øst!
I Øster-Lid, hvor Soel opstaaer,
19 Vi kom til Lysets Magle-Gaard!
I Borge-Porten alt paa Rad,
De fir' og tyve Gubber sad,
Som Sancte Hans Evangelist
Henrykt i Aanden saae forvist!
Jeg siger *sad*, enddog *hvorpaa*,
Jeg ingenlunde kan forstaae,
Thi Alt var der, skiøndt *legem-ligt*,
Dog ei som her man finder Sligt,
Saa, med hver Farve og Gestalt,
Var *Lyset* dog i Grunden Alt!
Det Lys-Hav, som en Straale-Elv,
Udsprang af Morgen-Røden selv,
Saa Alt var som en Straale-Krands,
Med Regnsky-Buens Farve-Glands,
Og Skikkelser af hvert et Navn
Var Lys i Morgen-Rødens Favn,
Og hver en Skabning var fuldglad,
Saa Lys og Lov-Sang fulgdes ad!
Da randt i Hug mig Herrens Ord:
O, tænkte jeg, her *Jesus* boer,
Thi, i en Lignelse, det gaaer
Grandgivelig, som skrevet staaer:
Hvad Engle ei udgrandske kan,
I ham er Alt, og Alt er han!
Man her ei Soel og Maane seer,
Ei skielner Jord og Himmel meer!
Han er det Lys, med Liv og Ord,
I hvem al Fylde klarlig boer!
20 Han er i Alt, som Liv og Aand,
Og holder Alt dog i sin Haand!
Han føder her, og favner hist,
Thi hans er Kraften først og sidst!
Som nu jeg stod, og stirred fast
Paa Kilden til hvert Straale-Kast,
Af Herlighedens Glands udfoer
Saa dybt og sødt og klart et Ord,
Som man sig tænke kan *det Bliv*,
Al Verden skylder Lys og Liv;
Og Guddoms-Ordet lød: far hen!
Men kom saa hid til mig igjen!
Med Suk, men dog med salig Trøst,
Jeg lød den klare Guddoms-Røst,
Der sendte mig fra Glædens Sal,
Dog kun som Bud, til Graadens Dal,
Ledsaget did, hvor før jeg var,
Af samme store Helgen-Par!
Ei mindste Ord af dem jeg fik,
Men dog saa ømt et Engle-Blik,
Som Moder fæste kan i Løn
Med Fryd paa sin eenbaarne Søn,

Og dette Blik, med Haabets Ord,
Var al min Trøst paa denne Jord!
Dog, tit endnu, med Gysen kold,
Jeg tænkte: Død er Syndens Sold,
Til klart det mig i Drømme blev,
At *Jesus* siger: Dødning! lev!
Den Drøm mig aldrig gaaer af Hu
Fra jeg den havde, mens endnu
21Jeg i det gamle *Corvei*, ung,
Gik Skole-Veien tør og tung!
Ved Sancte Peders Huus saa boldt,
For Peblinger jeg Skole holdt,
Og drømde, at, paa Knæ i Kveld,
Jeg bad i *Døberens* Capel,
Hvor det var mig en daglig Skik,
Naar Skolen til og fra jeg gik,
At hvile underveis i Løn,
Og samle Kraft i stille Bøn!
Da pludselig, mig tykdes, saae
En Jødisk Mand jeg for mig staae,
Men høi og rank og himmelskøn,
Med Glands som den eenbaarne Søn,
Saa flux jeg knæled for hans Fod,
Som *Jesus Christus* for mig stod!
Stat op! saa lød hans Almagts-Ord,
Og som en Pil jeg bradt opfoer,
Men slog til Jord dog Øiet ned,
For Synet af hans Herlighed!
Da lød det mildt: bekiend dit Meen,
At, Synder, du kan vorde reen!
Ak, sagde jeg, min Daarlighed
Ei skriftes kan, som Du den veed!
Ja, Alt jeg veed, saa lød hans Svar,
Men skrifte skal dog aabenbar
For mig hver syndig Mand paa Jord,
Om han vil renses ved mit Ord!
Jeg lød, og hørde da: frygt ei!
Din Synde-Skyld udsletter jeg!
22Som Drøm det store Syn forsvandt,
Men Trøsten, jeg i Søvn fandt,
Hvor end jeg vanked, fulgde med,
Og svigted ei paa Gravens Bredd!